

Знахарката.

Не спомнямъ си, нали съмъ, пусто, старо!

Неда (настойчиво).

Не, бабо Ионо, замълча ти нѣщо.

Знахарката (спомнила си)

Добре, добре!... припомнямъ си сега...

Е, тъй е, тъй!... Но нашия занаятъ
такъвзи е, че тайна се налага
да пазиме...

Неда (умолително)

Азъ го обичамъ, бабке!

Знахарката.

Обичашъ го!... Защо моришъ сърдце
девойче ти!

Неда (Разбрала, че Захарката ще каже)

Какво му е, кажи!

Знахарката.

Кажи го болестъ, кажи го запойка...

Неда (самоурѣрено)

Какво да е... азъ...

Захарката.

Ехъ, кой знае, моме!

Неда.

Запойка ли! азъ ще му найда цѣръ
Душатá му съ любовь ще изцера.

Знахарката.

Напраздно е!

Неда.

... Не дѣй ми тъй приказва
Какъ може тъй! Тъй много го обичамъ...

Знахарката. Че мъка е, разбирамъ ти скръбъта,

Но мина ще, катъ дъждецъ заръмьлъ...

Неда (се разхълцва и прегръща Знахарката).

Знахарката (омилостивена).

Ще видя пъкъ... Колай ще му намѣримъ...

Да тръгваме... И майстора потеглилъ...

(Мълчание).

Чува се завръщането на селската черада.
Нѣкжде селския бикъ реве. Другаде коне цвелятъ.